ਕਾਲੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦਾ ਦਿਨ

ਕੈਂਡਿਸ ਰੈਨਸਮ

ਚਿੱਤਰ: ਲੌਰੀ ਹਾਰਡਨ

ਕਾਲੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦਾ ਦਿਨ

ਕੈਂਡਿਸ ਰੈਨਸਮ

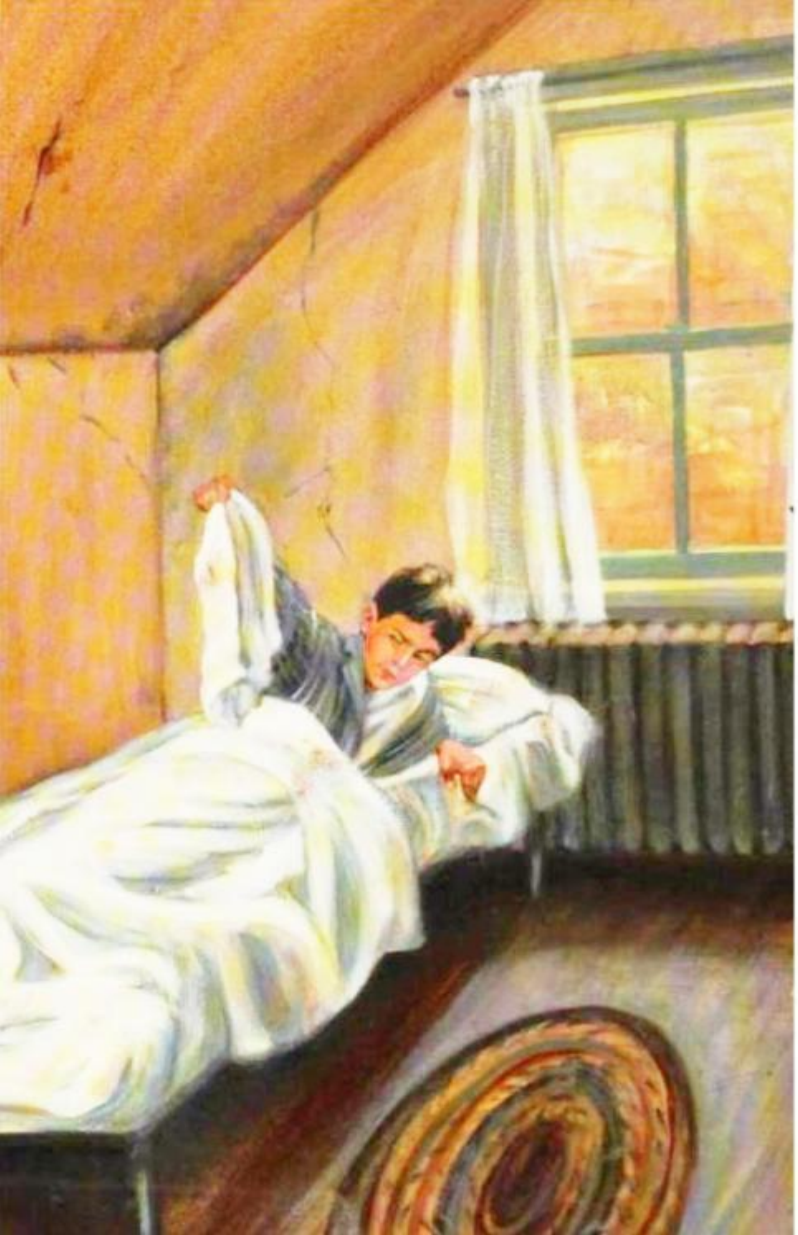
ਚਿੱਤਰ: ਲੌਰੀ ਹਾਰਡਨ

ਲੇਖਕ ਦਾ ਨੋਟ

ਦੱਖਣੀ ਮੈਦਾਨੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਅਨਾਜ ਭੰਡਾਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਤਲ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਵਿਰਲੇ ਦਰੱਖਤ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਏਕੜ ਕਣਕ ਅਤੇ ਮੱਕੀ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਉਗਾਉਣ ਲਈ ਆਦਰਸ਼ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ , ਕਿਸਾਨ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਾਹੁਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਲਈ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੌਰਾਨ , ਟਰੈਕਟਰਾਂ ਨੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ। ਹਲਾਂ ਨੇ ਮੈਦਾਨੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਗਦੇ ਘਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸਦਾ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ, 100,000,000 ਏਕੜ ਮੈਦਾਨੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ।

1931 ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਮੈਦਾਨੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਿਆਨਕ ਸੁੱਕਾ ਪਿਆ। ਪੱਛਮੀ ਕੈਨਸਸ, ਟੈਕਸਾਸ ਅਤੇ ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ਸਲਾਂ ਸੁੱਕ ਗਈਆਂ। ਜਦੋਂ ਤੇਜ਼ ਹਵਾਵਾਂ ਸੁੱਕੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਗੀਆਂ ਤਾਂ ਧੂੜ-ਮਿੱਟੀ ਉੱਡਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਦੇਸੀ ਘਾਹ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਧੂੜ ਭਰੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਨੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਬਰੀਕ ਧੂੜ ਉਡਾ ਦਿੱਤੀ। 1935 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ , ਇਹਨਾਂ "ਕਾਲੇ ਬਰਫ਼ੀਲੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ" ਨੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਖੇਤਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਦਸ ਸਾਲਾ ਓਰੀ ਜੇਨਕਿੰਸ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੌਤੇਲੀ ਭੈਣ, ਮਿਲਡਰੇਡ, ਅਸਲੀ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ , ਪਰ ਉਹ "ਬਲੈਕ ਸੰਡੇ" ਤੋਂ ਬਚੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ ਚੱਲੇ ਲੰਬੇ ਸੋਕੇ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫਾਨ ਸੀ ।

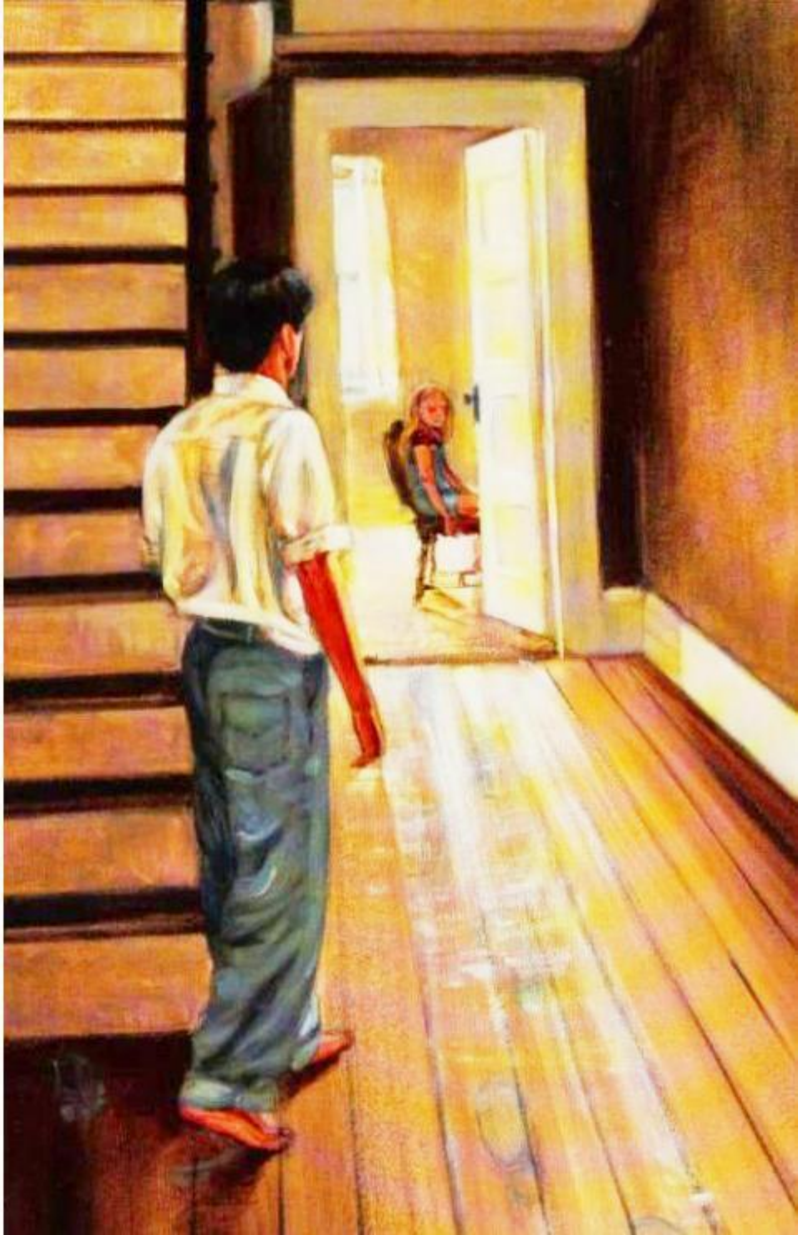
ਐਤਵਾਰ , 14 ਅਪ੍ਰੈਲ , 1935

ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਕੰਸਾਸ

ਸਵੇਰੇ 8:00 ਵਜੇ

ਔਰੀ ਜੇਨਕਿਨਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਕੱਪੜਾ ਹਟਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਬਲ ਤੋਂ ਧੂੜ ਝਾੜੀ। ਕਾਲੇ ਕਣ ਰੇਤਲੇ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਜਮ ਗਏ ਸਨ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੀਆਂ ਝਿਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਿੱਥੜੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਧੂੜ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। 10 ਸਾਲਾ ਬੱਚਾ ਧੂੜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਗਿੱਲਾ ਕੱਪੜਾ ਰੱਖ ਕੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ।

ਔਰੀ ਨੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪਈ ਧੂੜ ਉੱਤੇ ਬੂਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸੌਤੇਲਾ ਪਿਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਾਹਰ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਔਰੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕਰਿਸਮਸ 'ਤੇ ਔਰੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਡੈਨ ਪੈਟਰਸਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮਿਸਟਰ ਪੈਟਰਸਨ ਦੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਔਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੌਤੇਲਾ ਪਿਤਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੌਤੇਲੀ ਭੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸੌਤੇਲਾ ਭਰਾ ਹੁੰਦਾ। 'ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਕੋਈ ਖ਼ਾਸ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ,' ਔਰੀ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਜਾਂਦਿਆਂ ਸੋਚਿਆ।

ਮਿਲਡਰੈਡ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਈ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। “ਗੁੱਡ ਮੋਰਨਿੰਗ, ਔਰੀ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?” “ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਧੂੜ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਕਾਰਨ, ਅੱਜ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਰੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਮੱਕੀ ਦੇ ਦਲੀਏ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਕਟੋਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਮੱਕੀ ਦਾ ਦਲੀਆ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਬੀਨਜ਼ ਖਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਵਿੱਚ ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਔਰੀ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾ-ਖਾ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਕੋਲ ਤਾਂ ਖਾਣ ਲਈ ਮੱਕੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

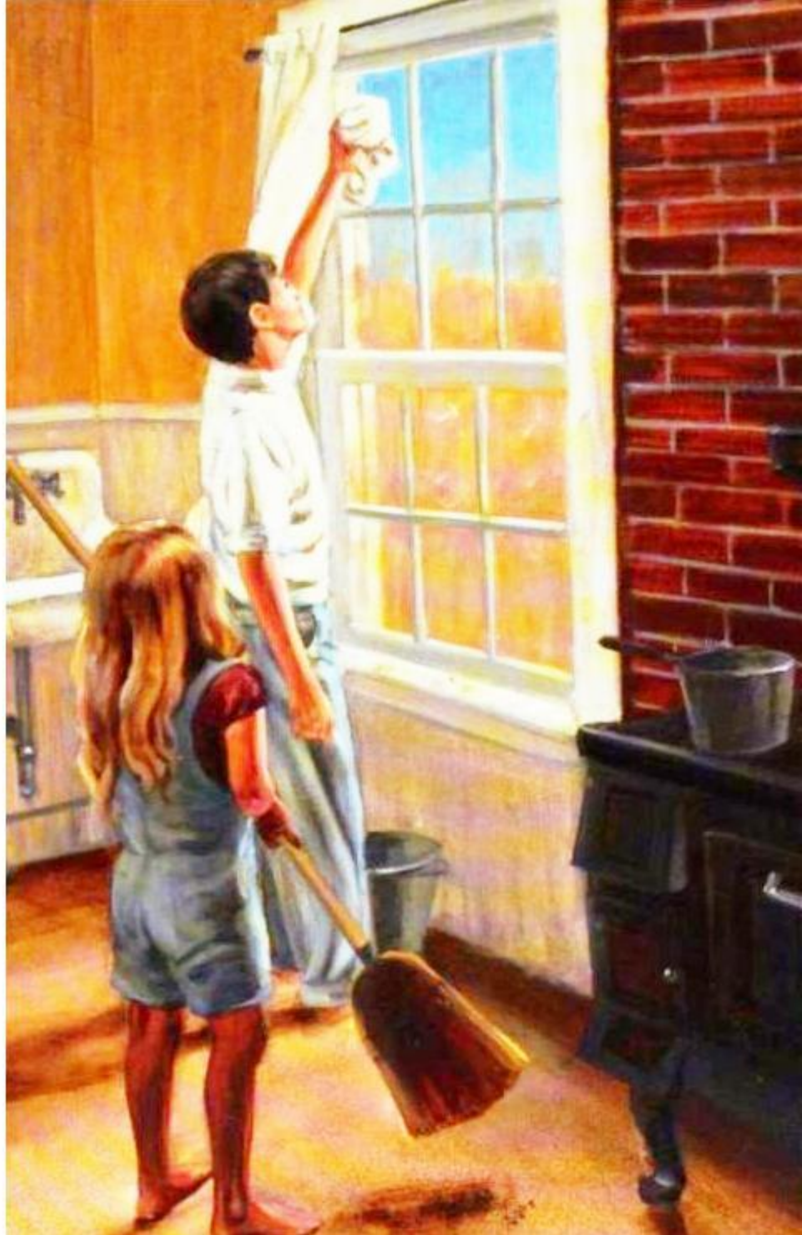

"ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹਵਾ ਵੱਗਦੀ ਰਹੀ,” ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਭਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਔਂਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਲੱਗੀ। ਹਵਾ ਉਸਨੂੰ ਜਾਗਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕੀ ਸੀ। ਪਰ ਔਂਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਮੀ ਧੂੜ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ।

ਧੂਧੂੜ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਾਣੇ ਅਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਧੂੜ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਜਮ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਧੂੜ ਫਰਸ਼ ਉੱਤੇ ਢੇਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਈ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਔਰੀ ਨੇ ਅਨਾਜ ਵਾਲਾ ਸਕੂਪ ਲੈ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲੋਂ ਧੂੜ ਹਟਾਈ। ਮਿਲਡਰੈਡ ਨੇ ਅਲਮਾਰੀ ਤੋਂ ਧੂੜ ਝਾੜੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਔਰੀ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀਆਂ। ਬਾਹਰ ਚਮਕਦਾਰ ਨੀਲੇ ਆਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਦਿਨ ਸੀ! ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਧੂੜ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਕੀ ਅਸੀਂ ਪਿਕਨਿਕ 'ਤੇ ਚੱਲੀਏ?" ਔਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਜੇ ਕਾਰ ਚੱਲ ਪਈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਔਰੀ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸੌਤੇਲਾ ਪਿਤਾ ਖਲਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਠੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। “ਕੀ ਇਹ ਸਟਾਰਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ?” ਔਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਡੈਨ ਪੈਟਰਸਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਸਥਿਰ ਬਿਜਲੀ (ਸਟੈਟਿਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਸਿਟੀ) ਨੇ ਸਟਾਰਟਰ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਖ਼ਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ,” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਧੂੜ ਭਰੇ ਤੂਫਾਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ,
ਧੂੜ ਦੇ ਕਣ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਰਗੜਨਗੇ।
ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਥਿਰ ਬਿਜਲੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ।
ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤੀ ਹਵਾ ਤੋਂ
ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੱਕੀ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਸੜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਾਰ ਦਾ ਇੰਜਣ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸਦੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੈਂਚ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ।
" ਮੈਂ ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਾਂਗਾ ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਔਰੀ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਰਦੇ ਅਤੇ ਗਲੀਚੇ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਂਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ।

"ਔਰੀ, ਆਓ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਗਲੀਚਿਆਂ ਦੀ ਧੂੜ ਝਾੜੀਏ!" ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ।

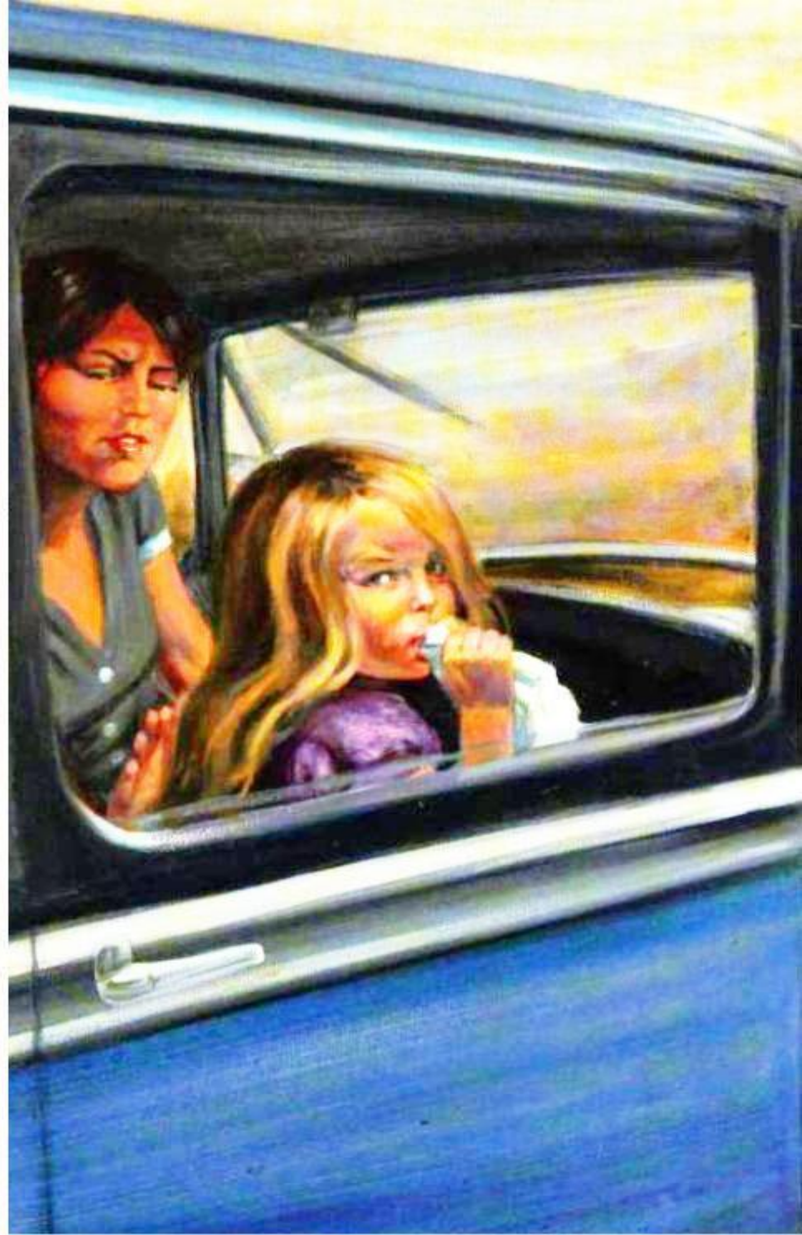
"ਮਿਲਡਰੈਡ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ?" ਔਰੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ," ਔਰੀ ਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧੂੜ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਿਮੋਨੀਆ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਪਿਛਲੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਡਰੈਡ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂੜ ਨੂੰ ਖੰਘ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਡਰੈਡ ਨੂੰ 50 ਮੀਲ ਦੂਰ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ।

"ਹੁਣ ਤੂੰ 10 ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ," ਉਸਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਧ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"

ਔਰੀ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ।

ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ , ਓਰੀ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲ ਗਈ।

" ਚਲੋ ਤੀਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੱਭਣ ਚੱਲੀਏ ,"

ਉਸਨੇ ਮਿਲਡਰੇਡ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਔਰੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੈਪਕਿਨ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਦਿੱਤੀ। “ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਣਾ,” ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਔਰੀ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਆਰਚੀ, ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।

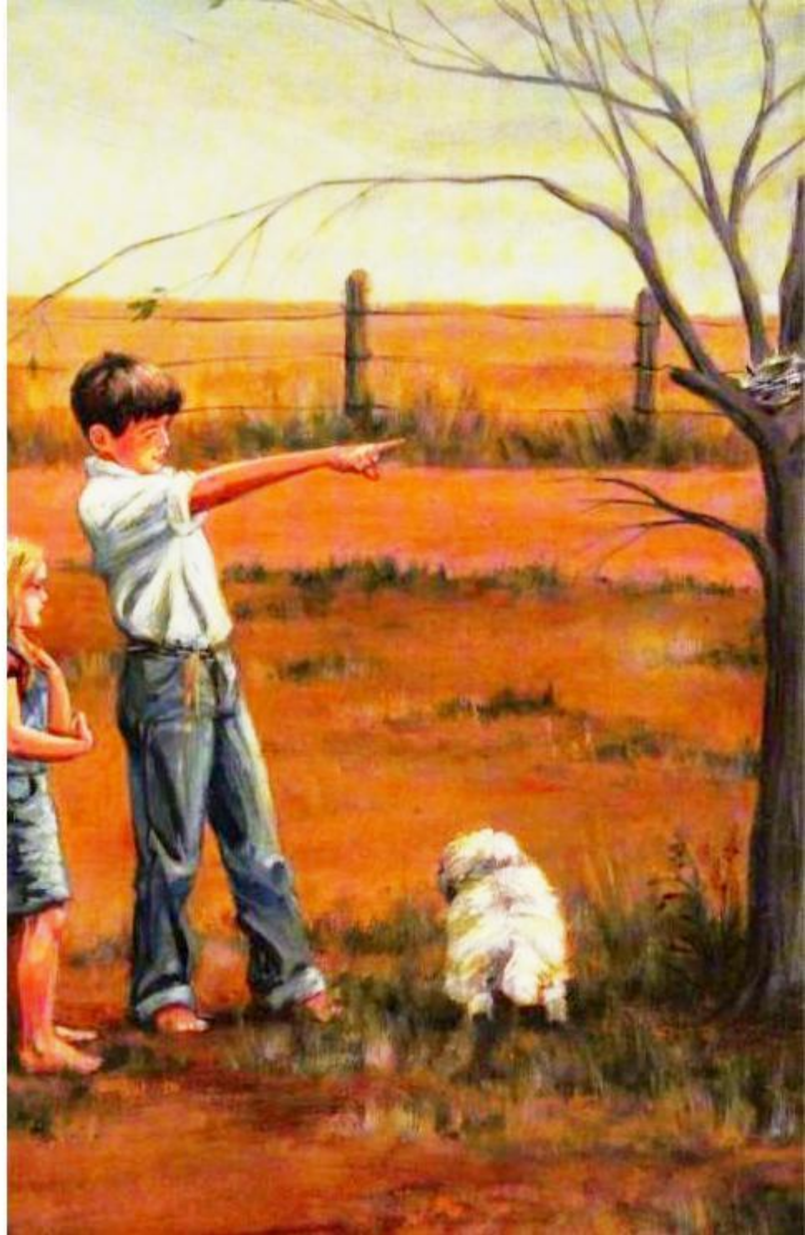
ਉਹ ਬੰਜਰ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੱਕੀ ਦੇ ਕੁਝ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਤਣੇ ਹੀ ਬਚੇ ਸਨ। ਉੱਪਰਲੀ ਮਿੱਟੀ ਉੱਡ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਧਰਤੀ ਇੱਟ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਭਲਾ ਕੁਝ ਕਿਵੇਂ ਉੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ?

ਔਰੀ ਅਤੇ ਮਿਲਡਰੈਡ ਤੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਨੋਕਾਂ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ।

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲਡਰੈਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?" "ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ," ਔਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਬਚਕਾਣੀ ਸੌਤੇਲੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ? ਕੋਈ ਸੌਤੇਲਾ ਭਰਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਖੇਤ ਤੋਂ ਹੋਰ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਚਾਨਕ ਔਰੀ ਰੁਕ ਗਿਆ। "ਉਹ ਦੇਖੋ!" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਕੰਡਿਆਲੀ ਤਾਰ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਉੱਤੇ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਤਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਲੇ ਖੰਭ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ। "ਦੇਖੋ, ਉਸ ਕਾਂ ਦੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਨੂੰ," ਔਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਕਾਂਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਔਖੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ।
“ਮੈਨੂੰ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ,” ਮਿਲਡਰੈਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਹੁਣ ਅਸੀਂ
ਘਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?” ਔਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
ਤਾਪਮਾਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ।

ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ।

" ਮੈਨੂੰ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ ," ਮਿਲਡਰੇਡ ਨੇ ਕਿਹਾ।

" ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ?"

ਓਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।

ਤਾਪਮਾਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।

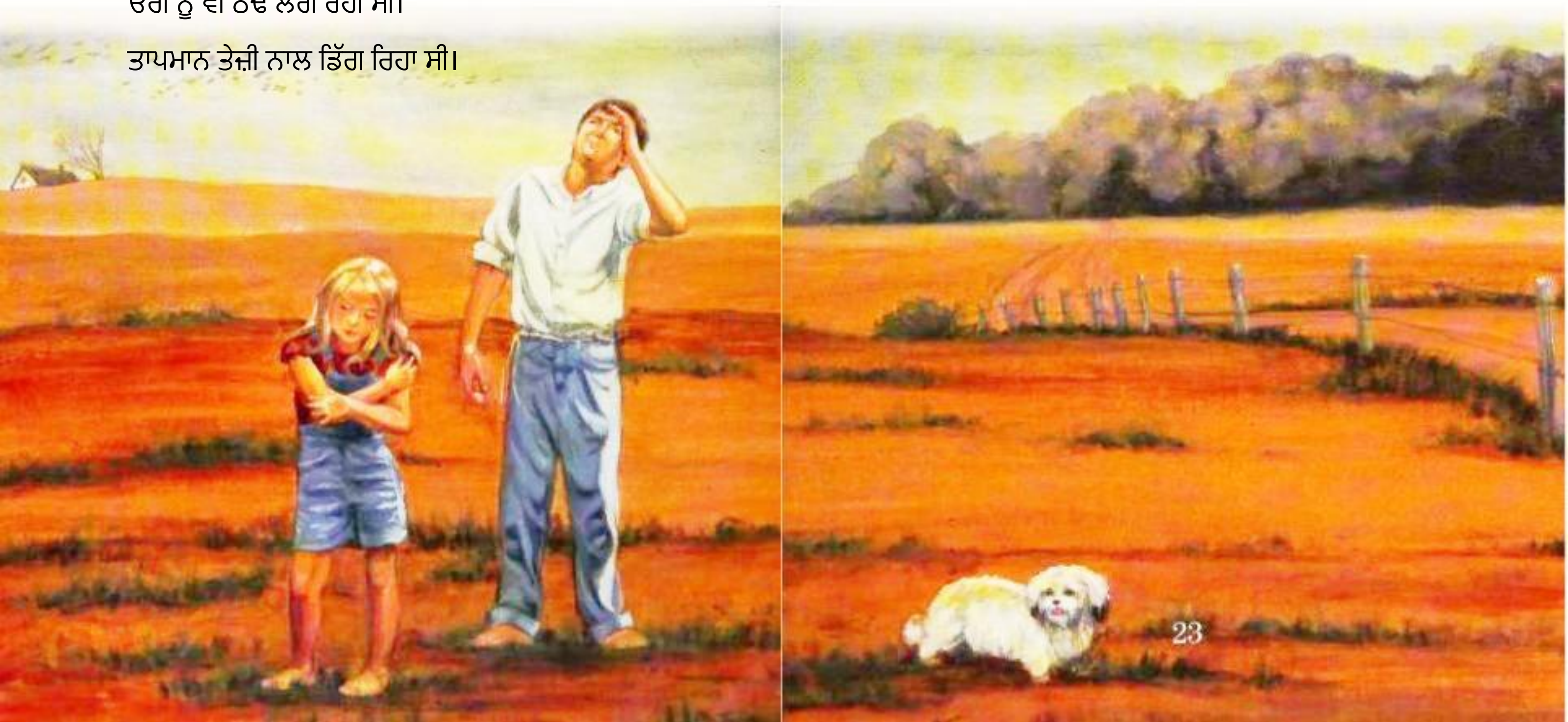
ਅਚਾਨਕ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਚਹਿਕਦੇ ਪੰਛੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ

ਉੱਚੇ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਆਰਚੀ ਭੌਂਕਣ

ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪੰਛੀ ਕਿਉਂ ਉੱਡ ਰਹੇ ਸਨ? ਔਰੀ

ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ

ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ।

ਸ਼ਾਮ 4:00 ਵਜੇ

ਪੱਛਮੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਬੱਦਲ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਔਰੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ 'ਧੂੜ ਦੇ ਬੱਦਲ' ਵੇਖੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਾਲੇਪਣ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੀਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵੱਧ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ।

ਔਰੀ ਨੇ ਮਿਲਡਰੈਡ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। "ਦੌੜੋ!" ਉਹ ਚੀਕਿਆ। ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ। ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਕਾਸ਼ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਦੂਰ ਨਾ ਹੁੰਦੇ।

ਅਸਮਾਨ ਰਾਤ ਵਾਂਗ ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਧੂੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਭਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਹਵਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾੜ ਦਿੱਤੇ। ਧੂੜ ਦੇ ਗੁਬਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਔਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੁਮਾਲ ਮਿਲਡਰੈਡ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

“ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਢੱਕ ਲਓ,” ਔਰੀ ਚੀਕਿਆ। ਜੇ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਫਿਰ ਇਹ ਔਰੀ ਦੀ ਹੀ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਵਾੜ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਖੱਡ ਦੇਖੀ। ਔਰੀ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਿਲਡਰੈਡ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ।

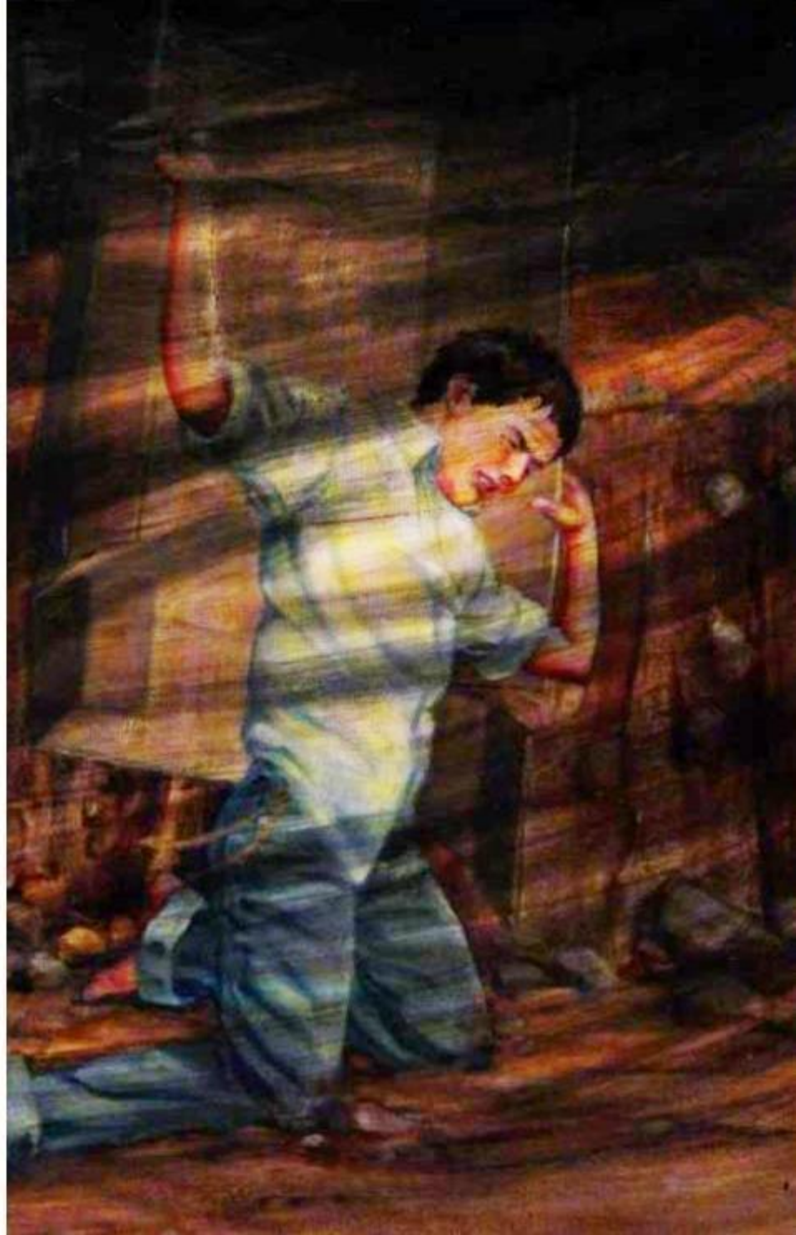

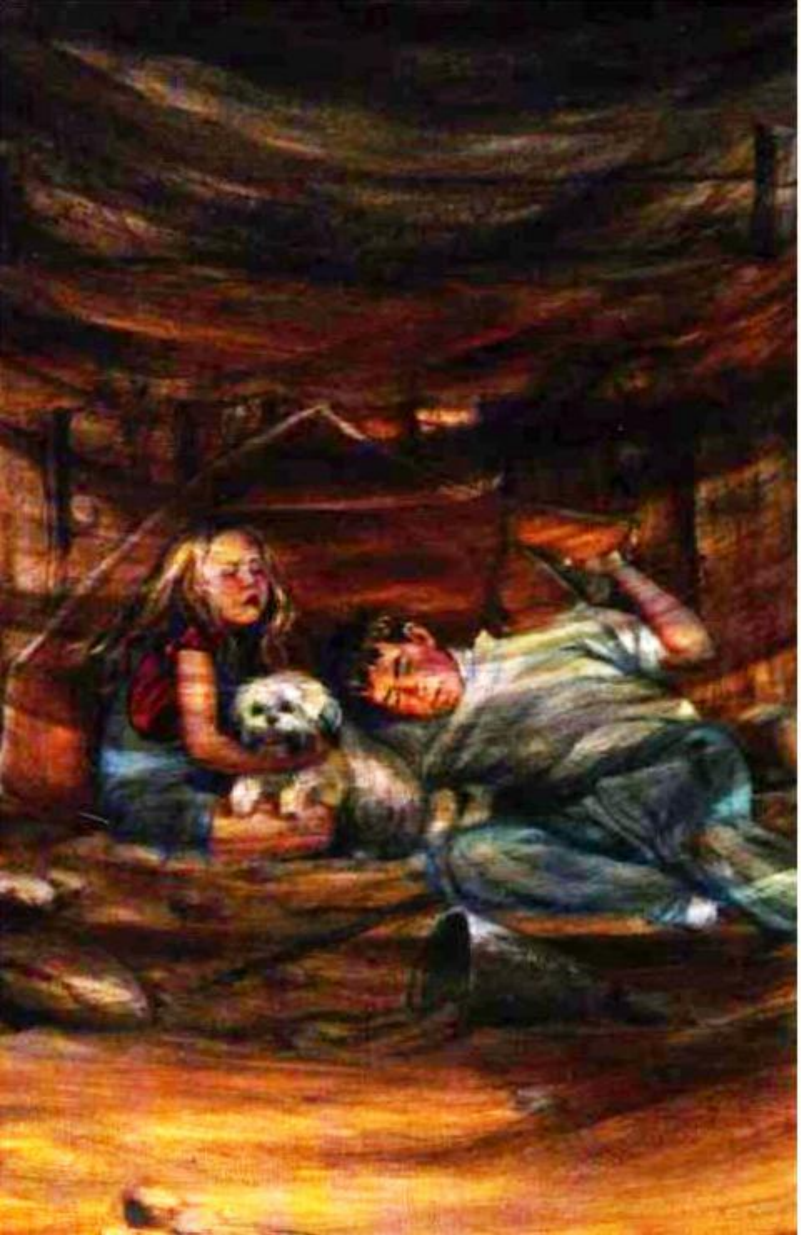

ਵਾੜ ਦੇ ਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰ ਬਿਜਲੀ ਨੱਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਡਰ ਕੇ ਔਰੀ ਨੇ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਅਤੇ ਆਰਚੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਢੱਕ ਲਿਆ। ਧੂੜ ਨੇ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਨੂੰ ਮਿਰਚਾਂ ਦੇ ਪਾਊਡਰ ਵਾਂਗ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਹਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਗੂੰਜਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਔਰੀ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬ ਨਾ ਜਾਣ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੋ।' 'ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੋ।' ਫਿਰ ਉਹ ਖੱਡ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰੇਂਗਦਾ ਹੋਇਆ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਹਵਾ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਡਾ ਕੇ ਲੈ ਆਈ ਸੀ—ਤਖ਼ਤੇ, ਬਾਲਟੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਬੈਂਜੋ ਵੀ। ਉਹ ਸਭ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਫਸ ਗਏ ਸਨ। ਔਰੀ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿਕਣੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆਂ। ਉਹ ਗੱਤੇ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਸੀ! ਔਰੀ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜੱਦੋਜਹਿਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਹਵਾ ਉਸਨੂੰ ਪਾੜ ਦੇਣ 'ਤੇ ਤੁਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਔਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਆਈ ਕਿ ਕੀ ਕਰੇ। ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਕਿਹੜਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ? ਉਸਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਕਾਲੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਚੁੱਭਦੀ ਰੇਤ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। 'ਘਬਰਾਉ ਨਾ,' ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਸੀ।

ਔਰੀ ਨੇ ਰੇਂਗਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਗੱਤਾ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ। ਉਹ ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਇੱਕ ਗੰਢ ਨਾਲ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਟਕਰਾ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਹਟਾਉਂਦਿਆਂ ਉਹ ਚੀਖਿਆ, 'ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ!' ਗੰਢ ਹਿਲਣ ਲੱਗ ਪਈ। 'ਔਰੀ?' ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਆਰਚੀ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਔਰੀ ਨੇ ਗੱਤੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉੱਪਰ ਤੰਬੂ ਵਾਂਗ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਵਾ ਉਸਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਫੜੀ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦਰਦ ਕਰਨ ਨਾ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਤੂਫ਼ਾਨ ਲਗਾਤਾਰ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਸਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ

ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਹਵਾ ਦੀ ਗਰਜ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਔਰੀ ਨੇ ਗੱਤੇ ਦੀ ਛੱਤ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਗੱਤਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਾ ਹਿਲਿਆ। 'ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ,' ਔਰੀ ਚੀਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਨੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਉੱਨਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਕੇ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਗੱਤਾ ਇੰਨਾ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਕਿ ਔਰੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਿਆ।

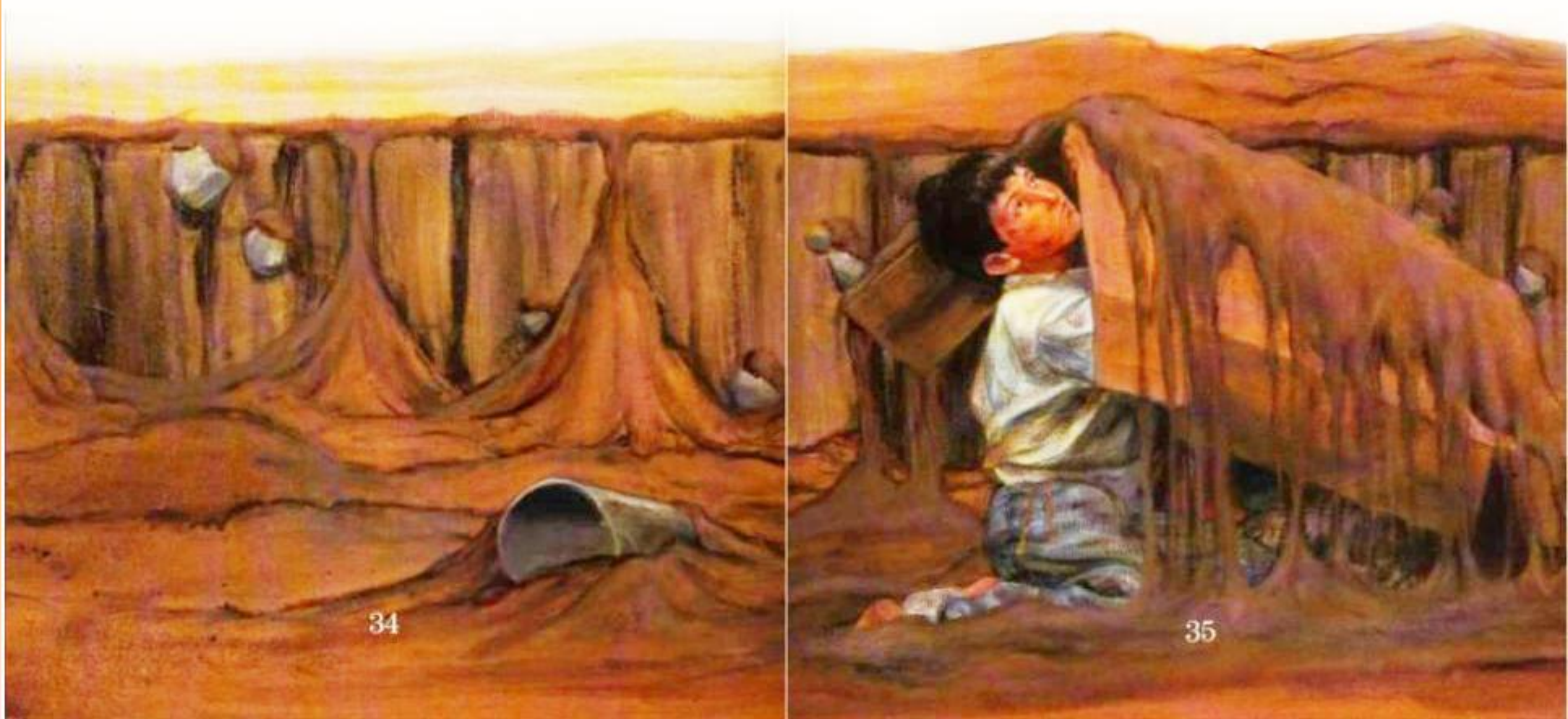
ਉਹ ਹਫਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

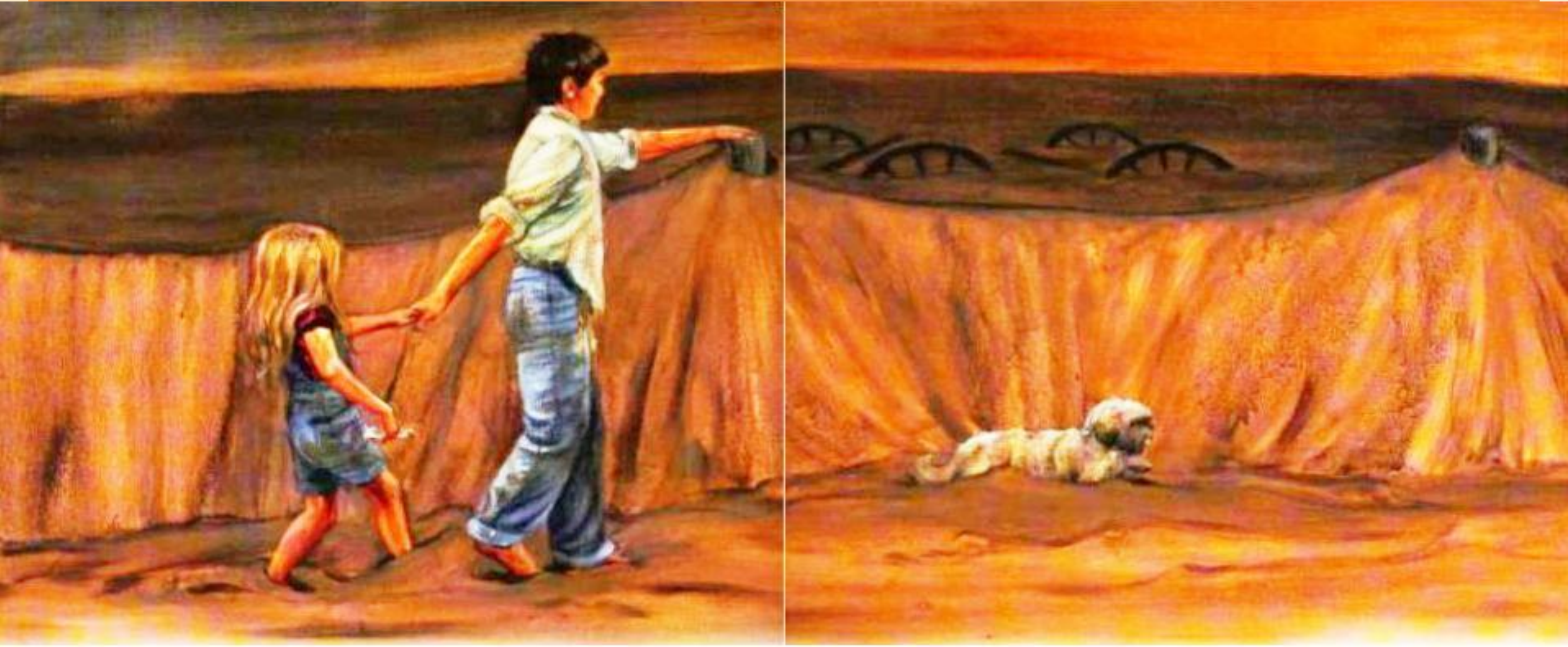
ਬਾਹਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਲੀ ਰੇਤ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ!

ਰੇਤ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਨੇ ਵਾੜ ਨੂੰ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੰਤਰੀ ਚਮਕ

ਇਹ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਟੰਗੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਔਰੀ ਨੇ ਰੇਤ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖੋਦਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਕਾਲੇ ਪੈ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਵਾੜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ-ਕਿਨਾਰੇ ਤੁਰਦੇ ਗਏ। ਔਰੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਾੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਘਰ ਜਾਂ ਕੋਠੇ ਤੱਕ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕਈ ਵਾਰ ਵਾੜ ਨਜ਼ਰੋਂ ਓਝਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਔਰੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੇਤ ਖੁਰਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਵਾੜ ਦੇ ਖੰਭਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸੰਤਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਰਾਤ ਢਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਥੱਕ ਕੇ ਲੜਖੜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਰਚੀ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

ਫਿਰ ਓਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ।

ਇੱਕ ਘਰ ?

ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਇਮਾਰਤ

ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਡ ਬਾਹਰ ਆਇਆ।

" ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

" ਮੈਨੂੰ ਠੰਡ ਅਤੇ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ ," ਮਿਲਡਰੇਡ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸ਼ੈੱਡ ਵਿੱਚ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਤੇ ਪੀਣ ਲਈ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੋਨੋਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸੇ ਸਨ।

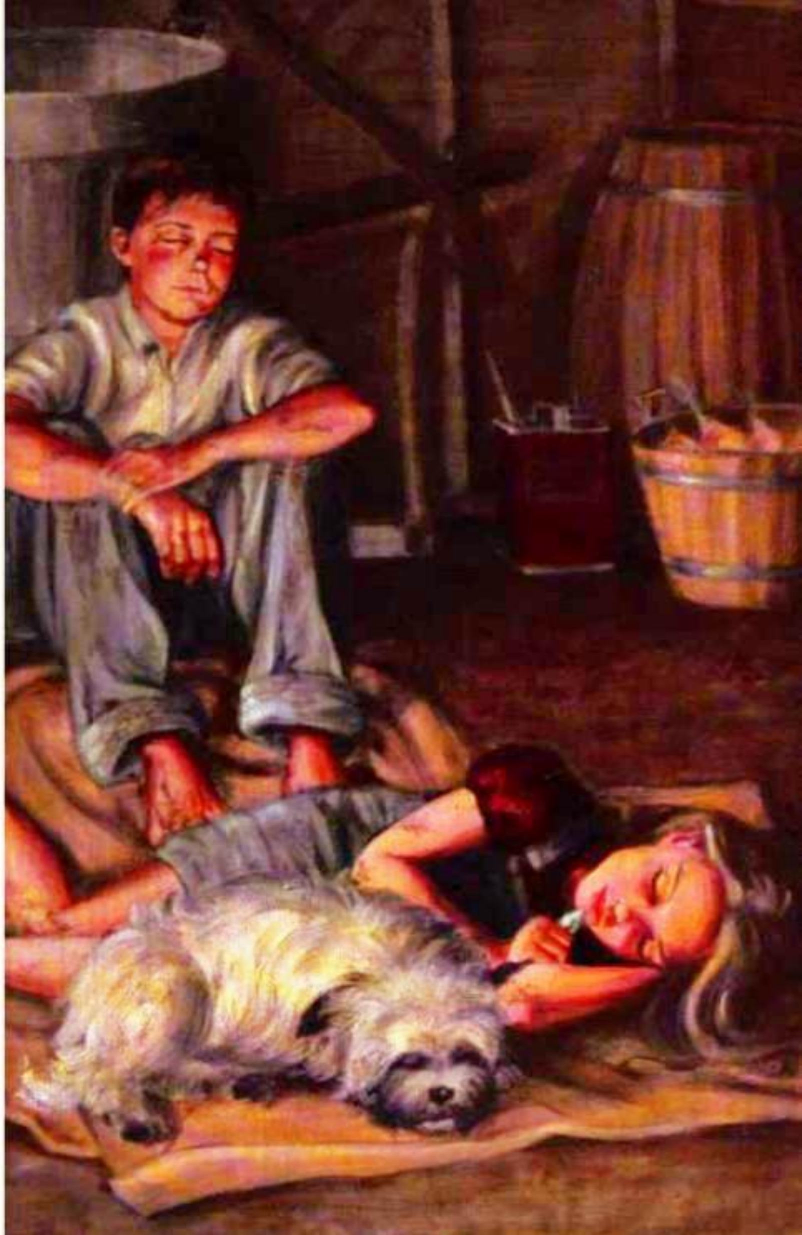
ਔਰੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਰੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰੋਈ।

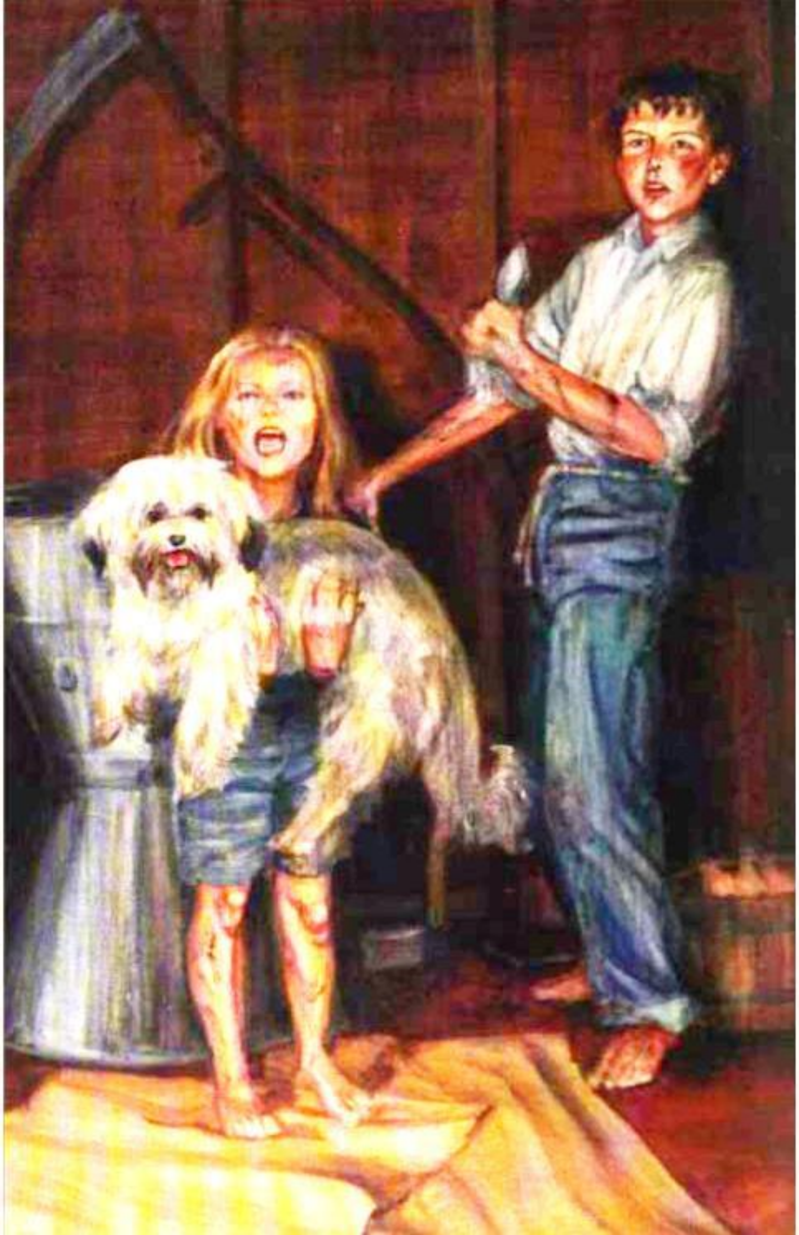
ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਬੋਰੇ ਮਿਲੇ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਬੋਰਾ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਲਪੇਟ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੌਂ ਗਈ।

ਦੂਰੋਂ ਬਘਿਆੜਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

ਔਰੀ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਹ ਵੀ ਸੌਂ ਗਿਆ।

ਅਪ੍ਰੈਲ , 1935

ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ

" ਔਰੀ! ਮਿਲਡਰੇਡ!" ਇਹ ਕੋਈ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਸੀ!

ਓਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ।

ਪਰ ਵਗਦੀ ਰੇਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ।

" ਇੱਥੇ!" ਓਰੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

" ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ!" ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਬਹੁਤ ਸੁੱਕਾ ਸੀ।

ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ!

" ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚੀਕ ਸਕਦੇ ਹੋ ?"

ਉਸਨੇ ਮਿਲਡਰੇਡ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।

ਮਿਲਡਰੇਡ ਨੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੋਲ ਸਕੀ।

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਰਚੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ।

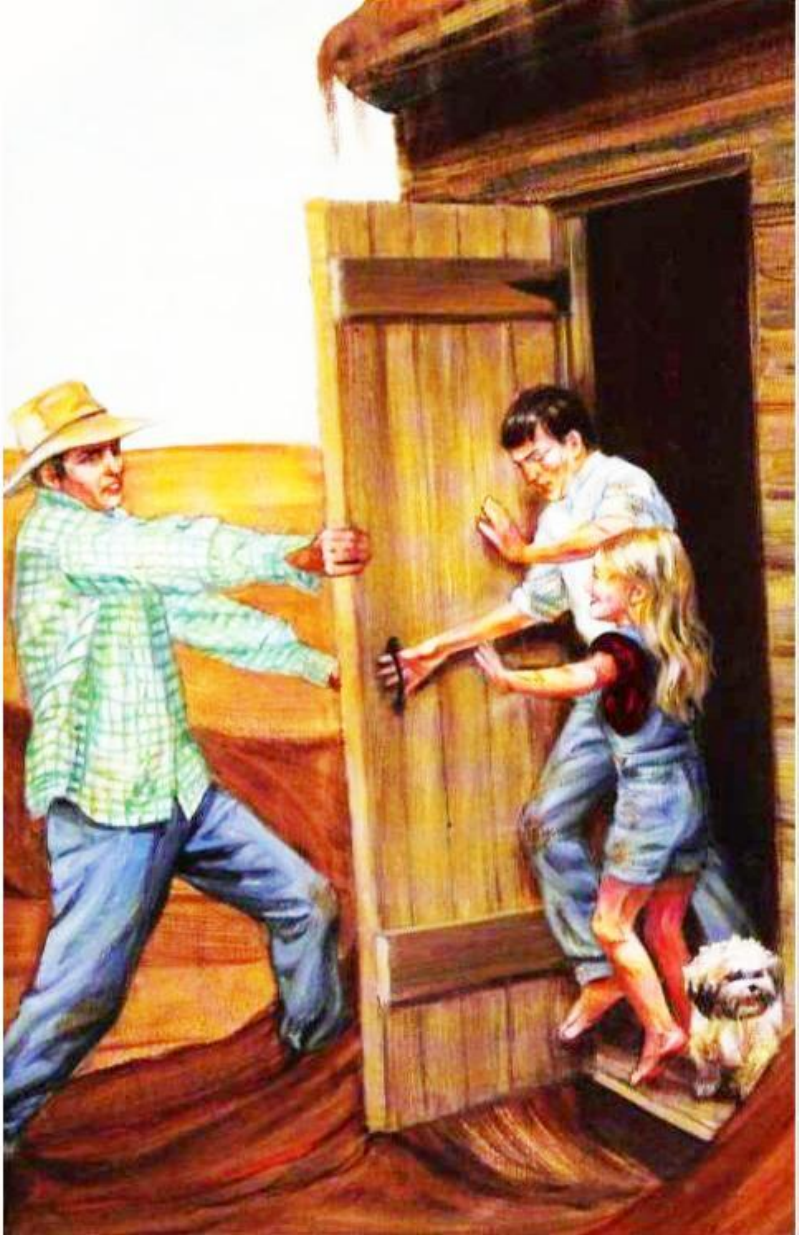
" ਬੋਲੋ ਪੁੱਤਰ!" ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ।

ਆਰਚੀ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਭੌਂਕਿਆ।

" ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ!"

ਓਰੀ ਨੇ ਰੱਜਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲੋਂ ਰੇਤ ਖੁਰਚਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਓਦੋਂ ਹੀ ਡੈਨ ਪੈਟਰਸਨ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ। 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ?' ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। 'ਅਸੀਂ ਠੀਕ ਹਾਂ,' ਔਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। 'ਔਰੀ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਧੂੜ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੱਤ ਬਣਾਈ ਸੀ,' ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। 'ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਛੱਪਰ ਮਿਲ ਗਿਆ।' 'ਪਰ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਨੇ ਆਰਚੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ,' ਔਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

'ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ,' ਉਸਦੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ ਨੇ ਡਾਂਟਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। 'ਹੁਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੱਧ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਂਗਾ,' ਔਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਧੂੜ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ!

'ਚਲੋ ਘਰ ਚੱਲੀਏ,' ਉਸਦੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। 'ਤੁਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ!' 'ਅਤੇ ਖਾਣ ਦੀ ਵੀ!' ਮਿਲਡ੍ਰੈਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। 'ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ!' ਔਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਮੱਕੀ ਦੀ ਰੋਟੀ ਬਹੁਤ ਸੁਆਦਲੀ ਲੱਗੇਗੀ!

ਇਹ ਤਸਵੀਰ 1904 ਵਿੱਚ ਸਪਰਿੰਗਫੀਲਡ , ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੂੜ ਭਰੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ।

ਸਿੱਟਾ

ਬਲੈਕ ਸੰਡੇ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੇ ਫ਼ਸਲਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ 8,000 ਫੁੱਟ ਉੱਚੇ ਧੂੜ ਦੇ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ 50 ਮੀਲ ਪ੍ਰਤੀ ਘੰਟਾ ਦੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਵਗੀਆਂ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, 15 ਅਪ੍ਰੈਲ 1935 ਨੂੰ, ਪੱਤਰਕਾਰ ਰੌਬਰਟ ਗੀਗਰ ਨੇ ਇਸ ਤੂਫ਼ਾਨ ਬਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੱਖਣੀ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ 'ਡਸਟ ਬਾਊਲ' ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਨਾਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸ ਗਿਆ। ਬਲੈਕ ਸੰਡੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਸਾਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇਲਾਕਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਓਕਲਾਹੋਮਾ, ਟੈਕਸਾਸ, ਆਰਕੰਸਾਸ, ਨੇਬਰਾਸਕਾ ਅਤੇ ਕੈਨਸਸ ਤੋਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਲਗਭਗ 35 ਲੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਟਰੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਦਿਆ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਚੰਗੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫ਼ੋਰਨੀਆ ਚਲੇ ਗਏ।

ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ , ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ। ਕਾਂਗਰਸ ਨੇ 1935 ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ । ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਉੱਡਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਵੇਂ ਵਾਹੀ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਕਟੌਤੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਰੁੱਖ ਵੀ ਲਗਾਏ।

1939 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ , ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੀਂਹ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸੋਕੇ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਇਆ।